

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.344/2011/6. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Miskolci 10. számú Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe, ügyintéző: Dr. Bíró György ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) I. r. és alperes neve (alperes címe) II. r. alperesek ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perben, a ... Megyei Bíróság 2011. február 8. napján kelt, 23.G. .../2010/25. számú ítélete ellen a felperes részéről 28. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek együttesen 31 250 (Harmincegyezer-kettőszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I-II. r. alperes 2005. augusztus 29. napjától 2009. január 15. napjáig a ... cégjegyzékszám alatt bejegyzett C.U. Korlátolt Felelősségű Társaság „f.a.” vezető tisztségviselői voltak.

A C.U. Kft. projekt cédként egy szennyvíztisztító létrehozására és üzemeltetésére jött létre, mely projekt azonban nem valósult meg. Ezt követően irattározó cédként működött, majd az alperesek ügyvezetése alatt álló társság a ... Megyei Bíróság előtt pert indított az É.V.Á. „f.a.” I. r. alperes és a felperesi ügyvédi iroda által képviselt ... Bank Rt. II. r. alperes ellen engedményezési szerződések hatálytalanságának megállapítása iránt.

A ... Megyei Bíróság előtt 5.G.../2005. szám alatt folyamatban volt perben az elsőfokú bíróság a 2006. március 22. napján meghozott, 53. sorszámú ítéletével a felperes, a

C.U.Kft. keresetét elutasította. Kötelezte arra, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. r. alperes ... Bank Rt-nek 3 660 000 Ft perköltséget.

Az ítélet ellen a C.U. Kft. által 2006. április 28. napján benyújtott fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban a ...-i Ítéltábla a 2008. március 5. napján kelt, Gf.III.../2008/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a C.U. Kft. felperest, hogy fizessen meg az államnak 900 000 Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, továbbá 15 napon belül a II. r. alperesnek 1 800 000 Ft másodfokú perköltséget.

A jogerős ítélet ellen a C.U. Kft. felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, mint felülvizsgálati bíróság a 2008. december 18. napján meghozott Gf.XI.../2008/3. számú ítéletével a ...-i Ítéltábla Gf.III.../2007/7. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartotta. Kötelezte a C.U. Kft. felperest, hogy az állam javára az adóhatóság külön felhívására fizessen meg 2 500 000 Ft feljegyzett felülvizsgálati eljárási illetéket.

A C.U. Kft. felperes és a ... Bank Nyrt. alperes között az elsőfokú ítélet meghozatalát követően egyezségi tárgyalások folytak. Annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság elutasította a felperes keresetét, a ... Bank Nyrt. képviselőjeként eljáró Dr. B.P. ügyvéd egyezségi ajánlatot tett a C.U. Kft-nek, a felek között létrehozott egyezség tervezet azonban a bankvezetés részéről nem került jóváhagyásra.

A ... Bank Zrt. a jogerős ítéletek alapján megkísérelte pénzforgalmi úton azonnali beszédési eljárással érvényesíteni a javára megítélt 3 660 000 Ft elsőfokú, és 1 800 000 Ft másodfokú perköltséget, azonban a C.U. Kft. számlájára benyújtott azonnali beszédési megbízás - fedezethiány miatt - nem vezetett eredményre.

Az adós cég ellen 2009. április 1. napján végelszámolási eljárás indult, 2009. szeptember 9. napja óta pedig felszámolás alatt áll. Az adós felszámolója a K.N. Kft., felszámolóbiztos G.Zs.

A felszámolási eljárásban a ... Bank Zrt. bejelentette hitelezői igényét, amelyet a felszámoló nyilvántartásba vett.

Az adós cég ingó és ingatlan vagyonnal nem rendelkezik.

A ... Bank Zrt. engedményezés útján a jelen per felperesére, mint jogutódra engedményezte a C.U. Kft. „f.a.” elleni felszámolási eljárásban érvényesítendő követelését és az ahhoz kapcsolódó biztosítékokat, járulékos igényeket (bármely mögöttes adósokkal szembeni minden fajta igényekkel együtt).

A felperes a keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján kérte annak megállapítását, hogy az I-II. r. alperesek - mint a felszámolás alá került C.U. Kft. „f.a.” ügyvezetői - az együttes ügyvezetésük alatt álló társaság tekintetében a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekének elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal a C.U. Kft. „f.a.” vagyona 8 800 000 Ft-tal csökkent.

A felperes álláspontja szerint a társaság fizetéseképtelenségét az idézte elő, hogy az erejét meghaladó perköltség kockázattal járó peres ügyét a végletekig, a felülvizsgálatig vitte. Az

adós cégnek a fizetéseképtelenségét megelőző időszakban ugyanis nem volt olyan összegű vagyona, amelyből képes lett volna a perrel összefüggésben felmerülő költségeket megfizetni, a perköltségigényből eredő hitelezői igényeket kielégíteni.

Az alpereseknek a 2006. március 22. napján kelt elsőfokú ítéletet követően kellő gondosság mellett észlelniük kellett volna, hogy az adós társaság vagyona nem fog fedezetet biztosítani abban az esetben, ha jogerősen is pervesztesek lesznek.

Az alpereseknek a hitelezői igény keletkezésének időpontja, azaz az elsőfokú ítélet meghozatalának időpontja után a számviteli szabályok szerint tartalékot kellett volna képezniük a függő igénnyel szemben, és már ekkor látniuk kellett volna kellő gondosság mellett, hogy a 3 000 000 Ft törzstőkével alapított társaságnak az alaptőkéjét meghaladó kötelezettsége keletkezett. A kielégítési kockázat növelése helyett törzstőke emelésből vagy tagi kölcsönből kellett volna fedezni a költségeket.

A másodfokú ítélet kihirdetésekor már jogerős határozat mondta ki a követelések létezését, ezért ebben az időpontban az alperesek előre látták, vagy ésszerűen előre láthatták, hogy az egyenes adós nem lesz képes a vele szemben fennálló jogerős ítéleten alapuló kötelezettségeket kielégíteni, amelyet tovább tetőztek a felülvizsgálat kezdeményezésével.

Sérelmezte azt is, hogy az adós 2008. évben nem helyezte letétbe a mérlegét, és nem is tette közzé beszámolóját, amely tény alapján a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

Kifogásolta azt is, hogy az ügyvezetés évekig magas értéken tartotta a könyvekben az eszközöket, melyet a felszámoló nullára írt le a felszámolási nyitómérlegben. Bár a társaság jegyzett tőkéje 3 000 000 Ft volt, a 2006-2007 évi mérlegadatokról megállapítható, hogy a társaság tőkéje több mint két év elteltével sem érte el a jegyzett tőke összegét. Összességében tehát a társaság tőkehelyzete, mérlegadatai alapján az állapítható meg, hogy nem volt jogszerű lehetősége a társaságnak arra, hogy a perindítással magas fokú kockázatot vállaljon.

Kereseti kérelme kiegészítő jogcímeeként jelölte meg továbbá a Gt. 50. § (1)-(2) bekezdésének, valamint az 51. §-ának szabályait.

Az I-II. r. alperesek a kereset elutasítását kérték.

Előadták, hogy a C.U. Kft. „f.a.”, amely egyébként egy projekt cég volt soha nem rendelkezett magasabb összegű vagyonnal. A ... Bank Zrt-nek korábban nem volt követelése a társasággal szemben, az csak az ítélet meghozatalát követően keletkezett. Márpedig a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján a felperes kereseti igénye csak akkor lehetne alapos, ha a társaságnak lett volna olyan vagyona, amelyet már a felperesi követelés ismeretében költött el.

Az volt az álláspontjuk, hogy a felperes által előadottakból egyébként az következne, hogy akinek nincs pénze, az még akkor se pereskedjen, ha alapos az igénye.

Állították, hogy nem tanúsítottak jogellenes magatartást az alapper megindításával, mivel az a hitelezők védelmében történt. A felperest ért kár és az alperesek magatartása között nincs releváns ok-okozati összefüggés.

A felperes nem vonta kétségbe azt az alperesi hivatkozást, hogy az alapper során a felek peren kívül tárgyaltak az egyezségkötés reményében, de ennek a ténynek nincs jelentősége, miután az egyezségkötésre nem került sor.

Az elsőfokú bíróság a per során beszerezte a C.U.Kft. „f.a.” felszámolási nyitómérlegét és a 2004-2009 évekre vonatkozó főkönyvi kivonatokat, továbbá az adós gazdálkodó szervezet felszámolási iratanyagát. Az adós vagyoni helyzetének tisztázása és a fizetéseképtelenség bekövetkeztének időpontja megállapítása céljából tanúként hallgatta meg G.Zs. felszámolóbiztost.

A társaság tartozása 2009. július 24. napján 8 874 361 Ft volt, mely összegből az adóhatóság, mint hitelező jelentett be 3 414 361 Ft hitelezői igényt az alapperben megítélt illetékfizetési kötelezettség alapján, továbbá a felperes, illetve jogelődje jelentett be a megítélt perköltség jogcímén 5 460 000 Ft hitelezői igényt. Ezen túlmenően a társaságnak további tartozása, hitelezője nem volt.

A C.U. Kft-nek készlete sem 2004-2005 évben, sem a későbbi években nem volt. A 2008. évi mérlegadatokból megállapítható, hogy a cég vagyoni helyzetében változás sem történt.

A C.U. Kft. felszámolás miatti tevékenységet záró mérlegének adata szerint a társaság vagyonát mindössze 35 000 Ft összegű pénztárhelyzet képezi. A társaság fizetéseképtelenségét az alapperben megítélt perköltség fizetési kötelezettsége okozta.

Az elsőfokú bíróság a 25. sorszámú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 62 500 Ft perköltséget.

Mivel a Cstv. 33/A. §-a 2006. július 1. napján lépett hatályba, az elsőfokú bíróság a kérelem elbírálásánál az alpereseknek a törvény hatályba lépését követő magatartását vizsgálta.

Mindenekelőtt megállapította, hogy a társaság a számviteli törvény ellenére nem tett eleget az éves beszámoló határidőben (2008. május 31.) történő letétbe helyezési kötelezettségének, ez okból a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése alapján a hitelezői érdekek sérelmét vélte. A felperesnek ezért csak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját, időtartamát, illetve a jogellenes magatartással összefüggésben az adós társasági vagyona csökkenését kellett bizonyítania, míg az alperesek kimenthették magukat a felelősség alól annak bizonyításával, hogy a mérleg letétbe helyezésének elmaradása ellenére hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartást nem tanúsítottak.

Az elsőfokú bíróságnak az volt az álláspontja, hogy - mivel a kereset elbírálásánál csak a 2006. július 1. napját követően tanúsított alperesi magatartások értékelhetők - a perbeli jogvita elbírálása szempontjából nincs jelentősége a C.U. Kft. „f.a.” tevékenységi körébe nem tartozó követelés felvásárlásnak, illetve nincs jelentősége annak sem, hogy a 2005. évben történt perindítás kockázatos, ésszerűtlen gazdasági tevékenységnek minősül-e. Tekintve, hogy a fellebbezés benyújtására 2006. április 28. napján került sor, e magatartás sem értékelhető az alperesek terhére.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjaként azt az időpontot vette figyelembe, amikor az adóst a másodfokú bíróság jogerősen marasztalta, mivel a peres eljárás megindítását, és a per elvesztését megelőzően a társaságnak tartozása nem volt. Úgy ítélte meg, hogy bár az adós gazdálkodó szervezet ezen időpontot követően felülvizsgálati kérelemmel élt, annak a kereset elbírálása szempontjából nem volt jelentősége, mivel a Legfelsőbb Bíróság a felperes jogelődje részére perköltséget nem állapított meg.

Nem tekintette jogszerűtlen magatartásnak a felülvizsgálati kérelem benyújtását már csak amiatt sem, mert a perben adatok merültek fel arra vonatkozóan, hogy esetleges pernyertesség esetén 100 000 000 Ft összeget meghaladó követeléshez jutott volna hozzá a társaság, és bizonyítást nyert az is, hogy a másodfokú ítélet meghozatalát megelőzően a felek között a perbeli jogvita rendezése céljából egyezségi tárgyalások folytak.

Mindezek alapján azt állapította meg, hogy a Cstv. 33/A. §-ának hatályba lépését, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően már nem volt olyan ügyvezetési tevékenység, kötelezettségszegés, amely arra vezetett volna, hogy a gazdálkodó szervezet vagyona csökken, és nem hagyható figyelmen kívül, hogy vagyona a társaságnak lényegében a korábbi években sem volt.

Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak a felperesnek a Gt. 50. és 51. §-ra alapított igényét sem, miután kereseti kérelme megállapításra irányult, ezen jogszabályhelyek alapján pedig marasztalási igény terjeszthető elő.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes fellebbezett, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és kereseti kérelmének megfelelően annak megállapítását kérte, hogy az alperesek a Cstv. 33/A. § és/vagy a Gt. 50. § (1) bekezdése alapján, mint a C.U. Kft. „f.a.” ügyvezetői az együttes cégjegyzésük/ügyvezetésük alatt álló társaság tekintetében a fizetéseképtelenséget fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el.

Másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra, és új határozat hozatalára utasítását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan derítette fel, a bizonyítékokat tévesen értékelte, és ez okból téves jogi következtetésre jutott. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolatlanul tulajdonított jelentőséget annak, hogy az alapperben eljáró ügyvédek tárgyaltak-e egymással, avagy sem, illetve, hogy ki kezdeményezte az egyezségi tárgyalásokat.

Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a bírósági ítéletek (első-, másodfokú, felülvizsgálati) cáfolják a felperesnek azt az állítását, hogy perlése nem volt alaptalan.

Bár a fellebbezés időpontjában a Cstv. 33/A. §-a nem volt hatályban, azonban a törvényi rendelkezés nem egy adott pillanatban fennálló kötelezettséget szankcionál, hanem szélesebb kötelezettséget ró az ügyvezetők eljárására. Ezért nemcsak a veszteséges tevékenység megindításakor, hanem annak folyamata alatt sem lehetett mód arra, hogy az alperesek üres céggel fedezetlenül kockáztassanak.

Sérlemelte azt is, hogy az elsőfokú bíróság szűken értelmezte a Cstv. törvényi vélelmét, a 2008. évi mérleg leadásának hiánya alapján ugyanis azt kell vélelmezni, hogy az ügyvezetők nem a hitelezők elsődlegessége alapján látták el tevékenységüket. A vélelem megdöntésére pedig adat nem merült fel.

Az alpereseknek látniuk kellett volna, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet már bekövetkezett az elsőfokú ítélettel, az a másodfokú ítélettel sem hárult el, ezért fel kellett volna merülnön a tőkehelyzet rendezésének igénye. Ezzel szemben az alperesek a felülvizsgálati eljárással tovább mélyítették a követelés behajthatatlanságát, ugyanakkor

nem gondoskodtak az adós pénzforgalmi bankszámla számának közzétételéről, mellyel késleltették a végrehajtási eljárást.

Álláspontja szerint a hitelezői érdeket veszélyeztette az a magatartás is, amikor a tőkevesztés ellenére a társaság nem alakult át más társasági formává, amely pedig biztosította volna az alperesek mögöttes felelősségének megállapíthatóságát. Ezért a Cstv. 50. §-a szerinti felelősségi alakzat alkalmazható.

A felperes az ítélet hatályon kívül helyezésének okát az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének elmulasztásában jelölte meg. Kifejtette a Gt. 50. § (1)-(2) bekezdése kifejezetten a felelősség megállapításáról rendelkezik, míg a Gt. 51. §-ára alapított kereseti kérelme tekintetében akkor van helye marasztalási igénynek, ha az adós zárómérlegét a felszámoló bíróság jóváhagyja, vagy nincs olyan vagyonelem, amelyre kielégítést lehetne keresni, és így az összecszerűséget megállapítani.

Álláspontja szerint nincs kizáró rendelkezés arra, hogy a jogviszony megóvása érdekében annak megállapítását kérje, hogy az elkülönült jogi személyiségevel az ügyvezetők a hitelezők rovására visszaéltek.

A Cstv. 33/A. §-a és a Gt. 50. § (1) bekezdése e tekintetben analóg jogi célzatú.

Az alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság helytálló megállapításokat tett, többek között helytállóan állapította meg a hitelezői érdekek törvényen alapuló sérelmének vélelmével szemben azt az alperesi előadásokkal és a jogszabályokkal összhangban lévő, dogmatikailag is helyes következtetést, hogy a C.U. Kft-nek vagyona nem volt, ezért az nem csökkenhetett, így az ügyvezetői magatartás és a kielégítetlenül maradt felperesi követelés közötti okozati összefüggés nem állapítható meg.

A felperes a fellebbezése kiegészítésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezési indokaként hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a tájékoztatási kötelezettségének, nem adta jelét annak, hogy elégtelen bizonyítékot szolgáltatott.

Az ítélet táblája a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A. § (1) bekezdésének f.) pontja alapján a felperes által benyújtott fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a peres felek egymással ellentétes előadásának, a kihallgatott tanú vallomásának, a beszerzett okiratoknak az egymással való egybevetése, azok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes, és a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően történt értékelése alapján a tényállást helyesen állapította meg, abból helytálló jogi következtetésre jutott, döntését kellő részletességgel megindokolta, indokolása megfelelően alátámasztja az ítélet rendelkezéseit, melynek kiegészítése szükségtelen.

A felperes fellebbezésében lényegében megismételte az elsőfokú eljárás során előadott hivatkozásait, az elsőfokú bíróság ítéletének a megállapításait cáfolni nem tudta, új, az elsőfokú bíróság által nem értékelt bizonyítékot, tényállítást nem adott elő.

Az ítélet tábla a felperes fellebbezésében felhozott érveléssel kapcsolatban tartja szükségesnek megjegyezni az alábbiakat.

Mindenekelőtt a felperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság olyan lényeges eljárási hibát vétett, amely miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése indokolt.

Az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget tett a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint őt terhelő tájékoztatási kötelezettségének, amely kötelezettség teljesítése független attól, hogy a felperes jogi képviselővel jár el, vagy sem.

A tájékoztatásnak a kereseti kérelem és ellenkérelem alapjaként előadottakból kell kiindulnia, és folyamatosan igazodnia kell a felek per során változó nyilatkozataihoz, és a bizonyítási eljárás állásához.

Az elsőfokú bíróság a 2010. november 26. napján megtartott tárgyaláson (18. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv) mindezen követelményeknek megfelelően tájékoztatta a feleket a törvényi vélelem mibenlétéről, a bizonyítási teher megfordulásáról, ezen túlmenő tájékoztatási kötelezettség nem terhelte. Az egységes bírósági gyakorlat szerint - ahogyan a Legfelsőbb Bíróság a Polgári perrendtartás tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó szabályai alkalmazásának egyes kérdéseiről szóló 1/2009. (VI.29.) PK vélemény 3.) pontjában kimondta -, a tájékoztatás a bíróságot csak annyiban terheli, amennyiben a fél nincs kellően tisztában bizonyítási kötelezettsége tartalmával. Márpedig a felperes esetében ez a hiányosság nem volt megállapítható.

Az elsőfokú bíróság maradéktalanul eleget tett az ítéletnek a Pp. 221. § (1) bekezdésében írt indokolási kötelezettségének is. A tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével állapította meg, számba vette azokat a jogszabályokat, amelyekre döntését alapította, megemlítette a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett körülményeket, és utalt azokra az okokra, amelyek miatt valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amely miatt például P.Jné tanúkénti meghallgatását mellőzte.

A felperes alaptalanul hivatkozott fellebbezésében arra is, hogy az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. §-a szerinti törvényi vélelem alkalmazása során nem a törvény kogens rendelkezései szerint járt el, és szűken értelmezte a vélelem mibenlétét. Az elsőfokú bíróság ugyanis a Cstv. 33/A. § (2) bekezdés második fordulatának helyes értelmezésével - a mérleg letétbe helyezési és közzétételi kötelezettség hiányossága folytán - vélelmezte a hitelezői érdekek sérelmét. A hitelezői érdekek sérelmének vélelme megdönthető vélelem, ezért az elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta azt, hogy az alperesek kimentették-e felelősségüket annak bizonyításával, hogy a mérleg letétbe helyezésének elmaradása ellenére a hitelezők érdekeit sértő vezetői magatartást nem tanúsítottak.

Az alpereseket - mivel személyükben kizárólagos tagjai is voltak a társaságnak - nem terhelte kötelezettség a társaság legfőbb szerve intézkedésének kezdeményezésére, ezért a felperes alaptalanul kérte számon az alpereseken a tagi kölcsön, a törzstőke emelés, vagy az átalakulás kezdeményezésének hiányát.

Önmagában pedig az a magatartás, hogy az alperesek a társaság vélt, vagy valós igényének érvényesítése érdekében rendes, illetve rendkívüli jogorvoslati eljárást vettek igénybe, a perbeli igény összegaszerűségének és a felek között folyamatban volt - ámbár eredménytelen - egyezségi tárgyalások ismertetében nem tekinthető a hitelezők érdekei elsődlegességének sérelmével járó magatartásnak, mi több éppen a hitelezők

érdekvédelmét szolgálta. Az alperesek feltehetően mérlegelték a rendkívüli jogorvoslat költségkockázatát, azonban az igényérvényesítés kifejezetten a gazdálkodó szervezet fizetőképességének helyreállítását, és a további működés feltételeinek megteremtését célozta. Ezáltal az alperesek az adott helyzetben elvárható intézkedéseket tettek, magatartásuk ezért alkalmas volt a hitelezői érdekeket sértő vezetői magatartás tanúsításának, mint törvényi vélelemnek a megdöntésére.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy egyebekben hiányoznak a felelősség megállapításának egyéb, konjunktív feltételei, a felelősség megállapítása ugyanis az alperesek magatartásával összefüggésben a társasági vagyron csökkenését is feltételezi.

A C.U. Kft-nek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően már nem volt olyan vagyona, amelynek csökkenése megállapítható, ezáltal az ok-okozati összefüggés keresése fel sem merült.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a felperes keresete megállapításra irányult, ezért a Gt. 50-51. § szerinti felelősségi szabályok perbeli alkalmazására nem kerülhetett sor, a közbenső ítélet igénye fel sem merülhetett. Megjegyzi az ítélet tábla, hogy a Pp. 123. §-a szerint a számadási kötelezettség megállapítására irányuló egyéb megállapításra irányuló kereseti kérelemnek csak akkor van helye, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása végett szükséges, és a felperes a jogviszony természeténél fogva, vagy a kötelezettség lejárta hiányában, vagy valamely más okból teljesítést nem követelhet.

A bírósági gyakorlat egységes abban, hogy a jogvédelem szükségességének hiányában nem indítható megállapítási kereset, a törvényi feltételeknek ugyanis együttesen kell fennállniuk.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helyes indokai szerint - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet tábla a pereszes felperest kötelezte az alperesek másodfokú eljárásban felmerült költségének a megfizetésére, melynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1), (3)-(5) bekezdései alapján állapította meg azzal, hogy arra a rendelet 4/A. § (1) bekezdése alapján felszámította az ügyvédi tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét is.

Az eredménytelenül fellebbező felperes saját, másodfokú eljárásban felmerült költségét (fellebbezési eljárási illeték, ügyvédi munkadíj) maga viseli.

Debrecen, 2011. szeptember hó 09. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk előadó bíró,
Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó